APROAPE 40 DE ANI, ÎN SLUJBA UNEI PASIUNI: ARBITRAJUL

Din cînd în cînd, pe sălile redacției noastre își face apariția fostul „cavaler al fluierului" Iancu Ceaureanu. După plecarea sa de la conducerea Colegiului central al arbitrilor, s-ar fi putut crede că sportul a rămas doar o lume a amintirilor pentru „nea Iancu" sau că, ultima verigă fiind ruptă, omul cu părul alb se va retrage definitiv pe banca pensionarilor. La 64 de ani, nu s-ar fi putut spune că o face prea devreme...

Dar, Iancu Ceaureanu nu înțelege să se despartă de aceste meleaguri pe care le-a păstorit atîtea decenii. Și iată-l, în continuare, cronometror la box, observator federal la fotbal, cutreierînd orașele, ca în anii tinereții, purtat de flacăra lui pentru sport.

...Sînt 48 de ani de-atunci. Echipa de fotbal „Oituz", înființată de un grup de școlari din cartierul Grivița — Gara de Nord, îl desemna drept căpitan pe Iancu Ceaureanu, micul dar vînjosul ei half-centru. Echipă de categoria a III-a, ceea ce ar corespunde, poate, cu „C"-ul zilelor noastre, „Oituz" a activat în aceleași condiții ca și celelalte formații din perioada începuturilor fotbalului bucureștean. Toate cheltuielile, începînd cu cumpărarea echipamentului și sfîrșind cu taxele către federație, erau suportate de jucători. Și nu era ușor nici unuia dintre ei să obțină banii de care avea nevoie pentru sport, în condițiile prejudecăților de atunci, ale veniturilor limitate ale părinților, majoritatea mici salariați.

Biografia competițională a lui Iancu Ceaureanu nu cuprinde momente deosebite, deși a juca alături de Manolache, vijelioasa aripă de mai tîrziu a Venusului, Fesci, care avea să ajungă la Unirea Tricolor, Puiu Nicolaescu și alții, este mărturia unor virtuți fotbalistice. Dar, dacă despre fotbalistul Iancu Ceaureanu nu s-a vorbit prea mult, despre arbitrul cu același nume, care în anul 1924 se prezenta copleșit de emoție în fața comisiei prezidate de Mitty Niculescu, pentru a i se verifica și valida cunoștințele în materie de regulament, cronica sportivă avea să scrie foarte mulți ani, comentîndu-i laborioasa activitate, apreciind-o. Cîte meciuri a arbitrat „nea Iancu"? Aproape 2 000! De unde știm? Din evidența ținută de Iancu Ceaureanu, cu o meticulozitate și precizie care l-ar putea tulbura și pe Ion Poștașu...

Dar, să-i dăm cuvîntul, „în direct", lui „nea Iancu":

— N-am pus fluierul „în cui", cum se spune, decît în 1960, după 36 de ani de arbitraj. De fluierul meu au ascultat (n.n.: chiar au... ascultat, nea Iancule?) Ciogli Vogl, Bürger, Albu, Dobay, Wetzer I, Rafinschi, Cotormani, Bodola, Iuhasz, frații Vîlcov, Cîrjan, Bogdan, Vintilă, Dincă Schileru, Gică Popescu etc. Și, gîndindu-mă la acele zile nu-mi amintesc decît clipele frumoase, cele mai puțin plăcute, legate inevitabil de activitatea oricărui arbitru, topindu-se o dată cu scurgerea anilor. Dintre marii jucători străini de altădată, i-am arbitrat pe Mat Busby (Anglia), Sindelar, Sesta, Hanemann (Austria), Braine (Belgia), Glaser, Lehner, Kokotovici (Iugoslavia), dr. Sarossi, Titkos (Ungaria), Planicka, Puc (Cehoslovacia). Cu aceștia, ca și cu alții, am venit în contact, fie ca arbitru de centru la jocuri internaționale inter-cluburi, fie ca arbitru de linie la partide inter-țări: România — Italia, România — Anglia, Iugoslavia — România etc. Amintirile am avut grijă să nu se șteargă, cu vremea. Am păstrat tot ce se putea păstra: fanioane, insigne, diplome, plachete, medalii, precum și ceasul-cronometru ce mi-a fost oferit de către Federația română de fotbal, în 1939, după finala „Cupei Unirea", la juniori, și care își face datoria și astăzi... Nu au rămas simple vorbe, uitate peste ani, nici aprecierile apărute în presă. Le regăsesc și le recitesc din cînd în cînd, deschizînd caietele cu „tăieturi" din cronicile sportive.

— Nea Iancule, le-ai păstrat și pe cele în care erai „înjurat"?

— Pe astea, nu. M-au necăjit destul, la vremea lor. Și, desigur, m-ar supăra și acum, dacă le-aș reciti. E preferabilă compania celorlalte, nu e așa?

Răsfoind, din cînd în cînd, albumul care îl face să retrăiască anii tinereții, Iancu Ceaureanu se oprește de multe ori la această fotografie care îl înfățișează în 1940, cu cîteva momente înainte de a fluiera, la Budapesta, lovitura de începere a meciului Ferencvaros — Slavia Zagreb, din cadrul Cupei Europei Centrale

— În încheiere, o întrebare mai delicată: care au fost cei mai buni arbitri români, sub raportul cinstei, curajului și competenței, al celor trei însușiri de bază în această dificilă și mult comentată îndeletnicire?

— Cred că cel mai bun arbitru a fost Denis Xifando. Dintre ceilalți „cavaleri ai fluierului", de pe vremea mea, m-aș opri la Teofil Moraru și Gabriel Russu. Venind mai aproape, i-aș „selecționa" pe C. Mitran, Iosif Ritter, V. Pădureanu și C. Nițescu. Pune, te rog, și un „etc", pentru a le putea spune celorlalți arbitri că m-am gîndit și la ei...!

Apropo de „etc". Vorbind despre activitatea lui Iancu Ceaureanu, pe tărîmul sportului, n-am amintit rolul pe care l-a avut, în 1930, alături de Octav Luchide, Nae Lucescu, Costel Rădulescu, Denis Xifando, Radu Istrati ș.a., la întemeierea Federației române de fotbal. Și nu s-ar fi cuvenit ca tocmai acest lucru să fie trecut la... „etc".

Jack BERARIU

Duminicile unui nesportiv

UNIVERSALA MAGIE A BALONULUI ROTUND

Aruncarea în sus a mingii a fost, din timpuri străvechi, un ritual secret al triburilor indiene din America. Etnografii i-au aflat tîrziu tîlcul, păzit cu gelozie de puținii care îl mai știu. Nu are importanță prea mare pentru noi, cei de azi, că ritualul acesta se juca de patru echipe în fața a patru porți, și nu a două. Important este doar că, din negura istoriei, scopul jucătorilor era acela de a ajunge în stăpînirea mingii, cucerind-o pentru ei și „aruncînd-o cît mai sus". Așa cum, în zilele noastre, scopul jucătorilor este același, adică de a dispune de minge și de a o manevra în așa fel, încît ea să ajungă nu „cît mai sus", ci cît mai precis și mai adînc în poarta adversă.

Firește, ar fi o îndrăzneală prea mare să afirmăm că fotbalul modern, cu o arie de răspîndire mondială și cu atîtea sute de milioane de adepți, și-ar avea obîrșia sigură în acel ritual indian, azi dat uitării. Ipoteze s-au emis, bineînțeles, în număr mare, nici una nu s-a hazardat însă pînă la rădăcinile precise ale acestei patimi contemporane a balonului rotund, care mobilizează atîtea adeziuni și trezește atîtea pătimașe simpatii în cei ce se numesc suporteri, fiind, parcă tot printr-un fel de magic ritual, tot atîția jucători în echipele ce se înfruntă în arenă. Așa cum melomanul care asistă la concerte sau spectacole de operă fonează mut melodiile auzite, asistența din tribune sau din fața televizoarelor „joacă" și ea în subconștientul ei, printr-un misterios proces de transpunere în pielea echipei favorite, driblînd, înaintînd, repliindu-se, șutînd, uneori marcînd golurile ce se ratează pe teren, și simțind, secundă cu secundă, încordarea, plăcerea, dezamăgirile și emoțiile competiției reale.

De oriunde ar veni, fotbalul pare să fie cel mai popular sport de mase al contemporaneității. Lucrul acesta e cu atît mai uimitor, cu cît numai douăzeci și doi joacă, în timp ce milioane se mulțumesc să privească. Dacă acești privitori, înghesuiți pe băncile lor deseori incomode și striviți între trupuri înfierbîntate, n-ar avea darul de a juca și ei, virtual, împreună cu jucătorii adevărați, nu s-ar explica larga, universala răspîndire a mingii. Poate că, așa cum povestea mai demult un jucător italian, mulți din ei își amintesc de jocurile din copilărie, cînd fotbalul — probabil doar o minge înnădită din cîrpe! — era folosit în cea mai pură dintre întrecerile libere prietenești. Dar cîți dintre spectatorii meciurilor de azi au fost ei înșiși „fotbaliști" la vîrsta primelor școli? Un sfert, poate nici atît. Restul își trăiesc, prin marile și micile competiții, instinctele de mișcare, de înfruntare și de iscusință, neaplicate în realitate, prin ceea ce săvîrșesc echipele în răstimpul celor două reprize marcate de fluierul arbitrului. De asta e așa de mare bucuria cînd echipa cu care spectatorul s-a identificat iese învingătoare sau joacă bine și frumos. De asta e și dezamăgirea atît de nemărginită cînd ea pierde printr-un joc mai slab sau numai datorită capriciului întîmplării.

Fotbalul îngăduie magia transpunerii, în cadrul unui ritual cu legile lui, care simbolizează, pare-se, puritatea și tinerețea veșnică a omului, hotărît să învingă prin luptă, afirmîndu-și necontenit înzestrările de inteligență, forță și rapiditate, ce i-au fost hărăzite de natură spre continuă dezvoltare și desăvîrșire.

George SBÂRCEA

PERFORMANȚE INCREDIBILE

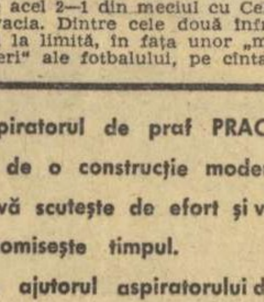
Sînt cunoscute și de toată lumea admirate rezultatele realizate la vîrste sportive înaintate de către Ion Baboie, Dinu Cristea, Nicolae Tărtăreanu etc. S-ar putea spune că sînt excepții, dar o cercetare mai atentă ne aduce în față unele rezultate autentice, regulamentar realizate, de oameni a căror vîrstă a depășit 70 de ani și care au reușit unele performanțe în alergări de-a dreptul incredibile. Să le enumerăm doar pe cele mai celebre, adevărate recorduri mondiale în materie: Fred Grace (S.U.A.) născut 1897 — 5 000 m: 22.15.0 în anul 1967 la 70 ani; Arthur Lambert (R.F.G.) născut 1891—10 000 m: 47.50.0 în anul 1968 la 77 ani; Fritz Schreiber (Elveția) născut 1894—25 000 m: 2h. 17.36.0 în 1968 la 74 ani; Fred Grace (S.U.A.) născut 1897 — maraton: 3h. 38.17.0 în 1967 la 70 ani; M. Nesseson (Elveția) născut 1891 — 100 km: 18h. 01.00.0 în 1967 la 76 ani.

Performanțele în sine sînt cele mai bune pe care le cunoaștem la vîrste de peste 70 ani, dar recordul mondial de longevitate în alergare aparține fostului campion olimpic John Deakin (în anul 1908 a cucerit titlul olimpic la proba de 3 mile) și care la vîrsta de 88 ani (!) alerga zilnic pînă la 1 milă.

Unele cercetări medicale au arătat că alergarea de la vîrsta de 5 ani pînă la 90 de ani nu prezintă nici un pericol pentru organism. În plus, menține o bună condiție fizică, o sănătate remarcabilă, o bună dispoziție de loc neglijabile. (N. M.)

RĂSPUNDE Ion Poștașu

VLAD MARITOIU, BUCUREȘTI. „Aș vrea să cunosc și opinia dv.: care dintre rezultatele obținute la Guadalajara, de către echipa noastră de fotbal, trebuie considerat cel mai bun? Sîntem mai mulți prieteni care ne-am contrazis pe această temă". Potrivit unui principiu elementar, care nu

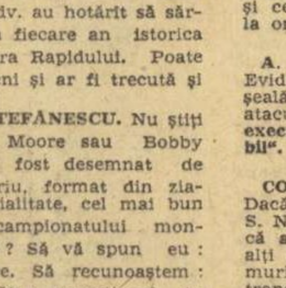

pune pe același plan o înfrîngere, oricît de onorabilă ar fi ea, cu o victorie, performanța nr. 1 a echipei noastre la C.M. din Mexic este acel 2—1 din meciul cu Cehoslovacia. Dintre cele două înfrîngeri la limită, în fața unor „mari puteri" ale fotbalului, pe cîntarul meu atîrnă mai greu dificilul 1—0 pe care ni l-a smuls Anglia, în condițiile unui angajament total pentru calificare, decît acel 2—3 cu Brazilia, mai spectaculos, poate, dar cînd adversarul nu risca atît de mult. Mi-ați cerut o părere personală. Dar, există și o părere unanimă: aceea că echipa României s-a comportat onorabil în turneul final din Mexic.

AUGUSTIN SABO, GHERLA. Este cazul, într-adevăr, ca cititorii să cunoască numele fotbaliștilor de la C.I.L. Gherla, care au eliminat din „Cupă" Rapidul și le-au făcut apoi clipe grele, pînă în prelungiri, celor de la Jiul. Să-i notăm: Botiș — Mureșan, Harmat, Coste, Butuza I — Butuza II, Enghi — Ene, Ostian, Florian, Salăjan, precum și Szabasiai, Grigorean, Căpîlnaș, Tiță, Colceriu și Duha. Nu mi-ați spus dacă concetățenii dv. au hotărît să sărbătorească în fiecare an istorica victorie asupra Rapidului. Poate că aș interveni și ar fi trecută și în calendar!

ȘTEFAN ȘTEFĂNESCU. Nu știți cine, Bobby Moore sau Bobby Charlton, a fost desemnat de către un juriu, format din ziariști de specialitate, cel mai bun fotbalist al campionatului mondial din 1966? Să vă spun eu: Bobby Moore. Să recunoaștem: este un jucător excepțional. Aș spune că jumătate din echipa Angliei este el!

S. NICULESCU, R. VÎLCEA. După cum ați dedus, partida România — Cehoslovacia n-a fost transmisă la televiziune în direct.

Acesta este și motivul pentru care meciul a „început" pentru noi la ora 1,50. De fapt, el începuse, ca și celelalte partide din acea zi, la ora 23,50.

A. PAULESCU, BUCUREȘTI. Evident, a fost vorba de o greșeală de tipar: **„atacantul"** (nu atacul, cum a apărut) **român a executat acest penalty impecabil".**

CONSTANTIN TANASE, TITU. Dacă ați citit răspunsul dat tov. S. Niculescu din Rm. Vîlcea, sper că atît pentru dv., cît și pentru alți cititori care ne-au cerut lămuriri în aceeași problemă, a transmiterii la televiziune a meciului de fotbal România — Cehoslovacia, nu mai există nici o neclaritate.

VIRGINIA CĂPĂȚÎNĂ, GALAȚI. „Deși sînt tînără (de curînd am împlinit 15 ani), sportul care îmi place cel mai mult este fotbalul. Dacă eram băiat, fotbalist mă făceam! Inima mea bate pentru toți jucătorii din echipa națională, dar, în mod special, îl apreciez pe Florea Dumitrache și aș fi fericită dacă mi-ați putea trimite fotografia lui. Eventual, cu un autograf". Nu avem fotografii, decît pentru necesitățile stricte ale ziarului și nici n-am putea satisface astfel de cereri, care ar putea ajunge de ordinul zecilor de mii. Dar, pentru... fericirea dv., mă voi face luntre și punte să vă procur o fotografie cu autograf de la Dumitrache, pe care o veți primi săptămîna viitoare.

IOSIF SUTH, CLUJ. „Dacă nu vreți să-mi spuneți numele dv. adevărat, aștept măcar un autograf". Vorbiți cu casierul nostru:

are destule, pe statele de salarii. Afară de el, nimeni nu mi-a cerut, pînă acum, un autograf!

ilustrații: N. CLAUDIU

PREMIILE CONCURSULUI SUPLIMENTAR „C.M." DE FOTBAL '70

Categoria I (13 rezultate): 0,8 variante (1x50% a 76 709 lei și 3x10% a 15 342 lei fiecare);

Categoria a II-a (12 rezultate): 18,4 variante a 8 004 lei;

Categoria a III-a (11 rezultate): 323 variante a 684 lei.

Premiul de categoria I (50%) a fost obținut de participantul CONSTANTIN NICOLAE din București.

Plata premiilor la acest concurs se va face astfel: în Capitală începînd de la 16 iunie pînă la 27 iulie a.c.; în țară începînd de la 18 iunie pînă la 27 iulie a.c. inclusiv.

Sufletul arenei

Pătrunzînd în templul
dreptunghiului verde
gol și pustiu
ca o școală
în mijlocul verii,
am luat în palmă
scoica de beton
și am dus-o la ureche.
În vuietul mării
de trăiri
coborîte din Olimpia sacră
am simțit vibrînd
nemuritorul
suflet al arenei.

Dorin ALMAȘAN

Un precursor: Ulysse de Marsillac

Este știut că primul om de știință român care s-a ocupat de fundamentarea științifică a practicării sportului și educației fizice în țara noastră a fost medicul veterinar *prof. Ioan Athanasiu*, fiziolog renumit, sărbătorit la recomandarea UNESCO, în 1968, pe plan mondial, cu ocazia centenarului nașterii sale.

Însă, ca în orice domeniu de activitate, prof. Athanasiu a avut și el un precursor, nerelevat pînă acum, pe *Ulysse de Marsillac*.

Născut în 1821 în Franța, la Montpellier, de Marsillac vine în 1845 în București, unde se stabilește pentru totdeauna.

În patria sa adoptivă, el ajunge profesor de limba și literatura franceză, publicist și fondator a trei periodice — *La voix de la Roumanie, Le moniteur roumain* și *Le journal de Bucarest* — în care, prin numeroase articole, a căutat să facă cunoscută România peste hotare.

Din bogata sa activitate reținem un curs liber de pedagogie pe care, începînd din toamna anului 1864, îl ține la Facultatea de litere.

În cadrul acestui curs, printre altele, notăm prelegerile *Despre educațiunea fizică, importanța și legile sale* și *Despre gimnastică, scrimă, dans, natație, echitație și patinaj.*

Nu cunoaștem nivelul acestor prelegeri, dar important este faptul că, în Bucureștii de acum peste o sută de ani, s-a auzit, poate pentru prima oară, vorbindu-se despre subiectele tratate de Marsillac în acele prelegeri.

În plină activitate, în 1877, o gravă maladie pune capăt vieții acestui merituos precursor, nu mai înainte ca el să fi scris un articol — ultimul din viața sa — în ziarul *Le journal de Bucarest*, în care încuraja cu căldură trupele române ce trecuseră Dunărea, pentru a cuceri independența României, pe cîmpul de bătaie.

Pentru contribuția sa la progresul cultural al românilor, atunci cînd se puneau temeliile statului modern român, Ulysse de Marsillac a fost cooptat printre membrii fondatori ai „Ateneului român".

prof. dr. Constantin SIMIONESCU

Din albumul cu amintiri

Apreciatul arbitru român, Gheorghe Limona, alături de celebrul referee italian Lo Bello. Cu prilejul unei călătorii în Italia, Gh. Limona s-a întîlnit cu vechiul său amic, iar momentul a fost imortalizat.

Știi, mi-a spus nea Teniță, cu seriozitatea omului trecut pe lîngă un mare pericol și ca liberat de o povară strangulantă, copleșitoare, știi, serile sînt destul de plăcute la Guadalajara, au scris-o și comentat-o mai toți, mai prin toate ziarele, săptămînalele și mensualele noastre. În special în amurguri, orașul capătă un farmec delicat: soarele roșu incendiază vitraliile catedralei clădită prin secolul al XVI-lea sau al XVII-lea de urmașii căpitanului spaniol Fernand Cortez, marele pulverizator al misteriosului imperiu aztec, și deși s-ar putea crede contrariul, nimeni nu trage cu pistolul de-a surda pe la colțuri de case, nimeni nu gonește pe străzi cirede de bovine grive, agitînd tălăngi, lasso-uri și zbierînd: uiii—uiii, nimeni nu se află într-o efervescență muzical-revoluționară, cum au vrut să ne facă să credem, mai de mult, actorul american Wallace Beery (Viva Villa), mai recent, ciorotica și străvezia la trup Brigitte Bardot, (Viva Maria), sau, deasupra tuturor, inegalabilul Karl May, în al său patetic *De pe tron la eșafod*, tragedia arhiducelui Ferdinand-Joseph Maximilian de Austria, nefericita marionetă împărătească a Mexicului. (Chestiile astea nu le-a scris nimeni cu ocazia *Mundial*-ului, ți le spun dumitale ca să n-avem vorbe și să nu crezi c-oi fi vr-unul d-ăia de se vînd cu trei lei perechea în Matache Măcelaru, și n-am și eu un pic de imaginație. Mai citim și noi, maestre, mai ne vîrîm nasul prin atlase, dicționare și enciclopedii, mai vedem filme, mai ne culturalizăm... că ce altă treabă aș

Meditații inocente

avea decît să visez, să rumeg panseuri și — după atîta muncă, să-mi aștept pensia?)

Deci, *la commèdia guadalajaresca e finita*. Apele s-au limpezit, din nefericire nu și cele din țară, dar acelea de pe Jalisco au luat contur — cam albastru pentru noi, — da' n-are importanță. Ne-am bătut onorabil, cu-n dram de noroc i-am fi întristat și pe adoratorii Beatles-ilor și pe necontestații patroni ai cafelei crude. Așa cum au spus unii și după meciul România-Grecia, că dacă jocul ar mai fi durat o jumătate de oră, Domazos ne binecuvînta cu încă un gol, eu îți spun cu mîna pe inimă că dacă am fi jucat în mitanul întîi cu Anglia așa cum am jucat într-al doilea, și dacă meciul cu Brazilia s-ar mai fi prelungit cu 10 minute bune, scoteam două rezultate de egalitate pe care nici un computer din lume n-ar fi putut să le conteste ca punctaj.

...Da, să vorbim: despre ce? Nu e cazul să plîngem ca Hecuba pe ruinele Troiei. Nu. Nu e cazul iarăși să declarăm radioși că am rezistat campionilor mondiali, c-am învins o fostă vice-campioană mondială și c-am marcat două goluri în poarta unei foste duble campioane mondiale: astea-s simple truisme, telespectatorii și spectatorii meciurilor și-au dat seama cu propriile simțuri de aceasta... Oh, ar fi fost splendid *să-i fi învins* pe campionii mondiali, pe foștii vice-campioni și pe foștii dubli campioni, ca să urcăm și noi o treaptă în întrecerea rîvnită cu duioșie treizeci și doi de ani bătuți pe muche. Nu? În situația tactică de față, cred că singurul lucru nimerit e să ne convingem pe de-a-ntregul că reveniți din „groapa cu lei" de la Guadalajara, (expresia nu-mi aparține,) nu vom coborî din avion hîrtăniți și dezmembrați cum au prezis-o anumite Pythii dîmbovițene a-tot-știutoare, ci cu pieptul ușurel bombat, ceea ce, raportîndu-ne la fotbalul nostru de azi și numai la el, nu-i nici bine, da' nici chiar atîta de rău. Și, à-propos, orice declarație *ulterioară* să fie consemnată și confruntată cu altele *anterioare*: pentru ca să se poată cît de cît trage concluzii benefice pentru declaranți. Cît despre mine, bine c-am scăpat de angoasa mondialelor, mă abțin de la orice fel de comentariu: nu sînt profesionist al condeiului sportiv și nici al gîndirii fotbalistice. Sînt amator și pensionar, sînt inocent și bun memorizator al remarcei pictorului lui Alexandru Macedoneanul, Apelle, remarcă făcută cizmarului care îi dăduse povețe în privința detaliilor pictării unei sandale, dar îndrăznise să-i dea povețe și în privința picturii în ansamblul ei: *Sutor, ne supra crepidam*, cizmarule, nu te ridica deasupra sandalei. Așa încît, nu mă ridic. Îi las pe alții. Mai pricepuți ca mine.

Al. STRUȚEANU

PRONOSPORT

LISTA CU NUMERELE CUPOANELOR CÎȘTIGĂTOARE DE LA CONCURSUL PRONOSPORT C. M. 1970

În urma tragerii la sorți efectuată ieri, pentru atribuirea premiilor suplimentare în obiecte de la concursul suplimentar Pronosport C.M. 1970 sînt cîștigătoare următoarele cupoane numerotate:

— 1 autoturism „Dacia 1100" a fost cîștigat de cuponul nr. 448 903;

— 1 autoturism „Moskvici 408" cu 4 faruri și radio a fost cîștigat de cuponul nr. 861 532;

— 2 frigidere „Obodin" au fost cîștigate de cupoanele nr. 101 087 și 771 420;

— 2 televizoare „Miraj" au fost cîștigate de cupoanele cu nr. 143 044 și 861 534;

— 1 motoretă „Carpați" cu stelaj a fost cîștigată de cuponul nr. 602 418;

— 2 magnetofoane „B.4" au fost cîștigate de cupoanele nr. 324 466 și 711 774;

— 2 aparate de radio „Traviata" au fost cîștigate de cupoanele nr. 358 044 și 069 446;

— 8 pickup-uri „Supraphon" cu cîte 2 difuzoare au fost cîștigate de cupoanele nr. 104 552, 064 100, 546 559, 933 177, 617 833, 545 478, 709 107, 380 203;

— 10 aparate de radio „Zefir" au fost cîștigate de cupoanele nr. 437 849, 677 162, 343 616, 143 919, 806 038, 420 052, 063 560, 225 485, 708 549, 424 337.

— 21 aparate foto „Ceaika" au fost cîștigate de cupoanele nr. 567 745, 426 238, 016 412, 598 565, 930 603, 881 336, 905 052, 152 980, 467 373, 012 649, 553 970, 464 705, 394 499, 522 290, 517 334, 205 746, 467 921, 564 705, 400 260, 838 352, 568 592.

Depunerea cupoanelor cîștigătoare se va face pînă joi 18 iunie 1970, la ora 13, în orașele de reședință județeană și pînă miercuri 17 iunie 1970, orele 13,30, în celelalte localități.